

Hans Olsen, om jeg maa bede!“ — eller Fruens blide, overtalende Røst: „Vil De ikke med det samme se paa et Stykke Bomuldstøj, Maren Hansen? Jeg tør garantere Dem, at De ikke noget Sted vil faa Mage til f. Eks. dette Stof under den dobbelte Pris. Men det er nu en Gang vort Forretningsprincip, at naar vi selv har gjort en god Handel, skal ogsaa vore Kunder nyde godt af det.“

Henne ved Døren udbrød pludselig en Mand:

„Nu kommer Provsten!“

Alle vendte sig mod Vinduerne, og et Øjeblik efter kørte Tønnenes forbi i nedslaaet Kalesche — paa Vej ud til Førsttjenesten i Skibberup. Han sad ene paa det brede Sæde, let tilbagelænet, med Haanden selvtillidsfuldt paa Vogndørens Kant. Villing, der var steget op paa en halvt udtrukken Skuffe for at komme til at se, brød ufrivillig ud i et lille Raab. Synet af Provstens Kæmpeskikkelse, saadan som den der rullede ham forbi i det højtidelige Præsteskrud, bestraaet af Himlens Sol, fremkaldte hos ham et saa overvældende Indtryk af ubetvingelig Styrke og gudebenaadet Majestæt, at han følte sit Hjerte svulme og paany begyndte at fatte Haab for Fagdannelsens og Sagkundskabens Sejr.

II

Ude omkring Skibberups ensomt liggende Kirke havde der imidlertid samlet sig flere hundrede Menne-sker. Aldrig havde den gamle Kirkeklokkes melankolske Bastoner runget over en saa talrig Forsamling; i hvert Fald ikke over en mindre højtidsstemt. Der rørte sig over den øde Kirkegaard et Liv som paa en Markeds-plads. Rundtom stod og sad Klynger af Mænd og Kvinder, der alle var lige højroastede og røde i Hovedet af Iver og Spænding. Man havde lejret sig omkring paa Ligstenene; man raabte til hinanden over Gravene;